

Jutlus Nõos P, 19.01.20 kell 11.00, 2. pühapäev post *Epiphania*s

Lektsioonid: Ilm 22:16–17; Jh 4:5–26

Pihikõne: Ps 89:6 (Signe Salumets)

Jutlus: 2Ms 17:1–6

Laulud: 467 (1–4); 343 (1–6, 7); 272 (1–3); 278 (1–3)

Ja kogu Iisraeli laste kogudus läks liikvele Siini kõrbest, peatuspaigast teise Issanda käsu järgi; ja nad löid leeri üles Refidimi, aga seal ei olnud rahval vett juua. Siis rahvas riidles Moosesega ja ütles: „Andke meile vett juua!” Aga Mooses vastas neile: „Miks te riidlete minuga? Miks te kiusate Issandat?” Ent rahval oli veejanu ja rahvas nurises Moosese vastu ning ütles: „Mispärast sa tõid meid Egiptusest siia, mind ja minu lapsi ning mu karja janusse surema?” Siis Mooses hüüdis Issanda poole, öeldes: „Mis ma pean selle rahvaga tegema? Vähe puudub, et nad viskavad mind kividega surnuks!” Ja Issand ütles Moosesele: „Mine edasi rahva ees ja võta enesega mõningad Iisraeli vanemaist! Võta kätte oma kepp, millega sa löid Niiluse jõge, ja mine! Vaata, mina seisan seal su ees Hoorebi kaljul. Löö kaljut, siis tuleb sellest vesi välja ja rahvas saab juua!” Ja Mooses tegi nõnda Iisraeli vanemate nähes.

Olen kuulnud öeldavat, et Jumalasse uskumine on pigem vanade inimeste, pensionäride jaoks, sest noortel pole aega selliste asjadega tegeleda: on tarvis tööl käia ja pere eest hoolitseda, karjääri teha ja vanaduspõlveks sääste koguda.

Nõnda näib usk Jumalasse olevat justkui huvitegevus: teen siis, kui huvi ja aega on, ent kui pole, siis ei juhtu samuti midagi hullu.

Paremini said usust aru meie esivanemad, kes pidasid tingimata vajalikuks ristida oma lapsed võimalikult vara, esimestel elunädalatel, sest keegi ei soovinud, et laps sureks ristimata. Seega näeme, et nemad pidasid usku elu ja surma küsimuseks.

Ka tänane kirjakoht ei jäta meile selles osas illusioone: usk on elu ja surma küsimus.

Vesi on inimese elus tähtsaim n-ö füüsiline tugi, sest ilma veeta inimene elama ei jää. Seepärast on arusaadav iisraeli laste nurin kõrbes valitseva veepuuduse tõttu. Kes suudaks mõelda usust ja Jumalast, kui kurk kuivab ja mõtteis on ainult puhas ja voolav vesi!

Mäletan isegi, et kui viibisin esimest korda 2011. aastal Iisraelis, siis esimestel kuumadel päevadel Galileas oleksin andnud palju, et osta pudelitäis külma vett, sest olin kaasa võtnud liiga vähe ja kartsin, et varutud vesi saab enne õhtut otsa. Mis siis veel kõnelda nädalate ja kuude viisi kõrbes viibimisest!

Seepärast ei saa ühest küljest kõrbes rändavale iisraeli rahvale ette heita, et nad Moosese vastu veepuuduse pärast nurisesid. Vesi oli elu ja surma küsimus.

Ent mida siis rahvas valesti tegi?

Rahvas tegi valesti seda, et ta ei pidanud elu ja surma küsimuseks Jumalasse uskumist. Jah, Moosese kui rahvajuhi targal juhtimisel oli küll kord ülev lahkuda oma kiusajate egiptlaste kütkeist, kuid nüüd kõrbes oli ju tarvis ellu jääda. Rahvas ei mõistnud, vaatamata imelisele toitmisele (2Ms 16) ning Jumala lähedusele öösel tule- ja päeval pilvesambas, et ellu jäämiseks piisab usust Jumalasse.

Selle mõtte võtab kokku Hb 3:7–11: „Seepärast on nõnda, nagu Püha Vaim ütleb: „Täna, kui teie tema häält kuulete, ärge tehke oma südant kõvaks nagu nurina ajal, kiusatusepäeval kõrbes, kus teie esiisad kiusasid mind proovile pannes, kuigi nad olid minu tegusid näinud nelikümmend aastat. Seepärast tõusis mu viha selle sugupõlve vastu ja ma ütlesin: Nad aina eksivad oma südames, aga minu teid nad ei ole ära tundnud. Nii ma vandusin oma vihas: Nad ei saa minu hingamisse!”“

Meenutame siinjuures, et isegi jumalamehel ja Jumala sooskul Moosesel jäi usust puudu. Teine koht VT-s, kus mainitakse Refidimi ehk Massa ehk Meriba vett, on 4Ms 20:1–13. Ka siis nurises rahvas Moosese vastu ja nõudis vett. Ja Mooses sai Jumalalt korralduse: „Võta kepp ja kogu kokku kogudus, sina ja su vend Aaron, ja öelge nende nähes kaljule, et see annaks vett!”

Mooses aga eksis selle Jumala korralduse vastu. Nimelt ei palunud Mooses kaljust vett sõnadega,

vaid lõi kaljut kaks korda kepiga. Vesi küll tuli ja inimesed-loomad said juua, kuid Issanda käsu vastu oli eksitud.

Väike asi, mõtleme meie! Kuidas, kas siis sellepärast, nagu loeme 4Ms 20:12, ei lubanud Issand Moosel ja Aaronil Töötatud Maale ja nad pidid surema Jordani idakaldal?!

Kuid samamoodi võib väikseks eksimuseks pidada ka Aadama ja Eeva üleastumist Jumala käsust 1Ms 3. Mis seal siis ikka on: võtan puu otsast ühe keelatud vilja!

Kuid Jumal ei salli Tema sõna vastu eksimist. Ta on loonud inimesele mõtlemisvõime ja kriitilise mõistuse. Otsused, mida inimene teeb, on kellegi ja millegi kasuks ning kellegi ja millegi kahjuks. Ent inimese otsused ei tohi olla Jumala kahjuks. Vastasel korral tekib ja suureneb lõhe inimese ja Jumala vahel ning seda lõhet ei saa parandada mitte ühegi inimliku vahendiga.

Siiski saab seda lõhet parandada Jumal kui kõigeväeline Looja. Ja seda Ta tegigi.

Eks ole nii et, vaatamata rahva nurinale ja Moosese valele tegutsemisele andis Issand ikkagi kaljust vett – niipalju, et inimesed ja loomad said janu täis juua. Ka Adamale ja Eevale andis Jumal võimaluse edasi elada, ehkki nad pidid Eedeni aiast lahkuma.

See tähendab seda, et Jumal karistab küll pattu, sest ta ei salli seda, kuid annab alati võimaluse patust pöördumiseks.

Milline võimalus oli rahval kõrbes imelisel kombel vett saades Jumalaga vahekorda parandada? Alandlikus tänus Jumala ette langeda ja pattu kahetseda! Rahvas kõrbes seda ei teinud. Samuti ei teinud seda Adam ja Eeva ning pikka aega ka tema järeltulijad, järjest maad täitev inimkond.

Seda, kas Mooses Jumalat oma eksimuse tõttu palus, me ei tea, kuid teame seda, et Moosese haua paika ei tunta ja et UT kõneleb Moosese ilmumisest koos Eelijaga Jeesusele kirgastusmäel. Niisiis on võimalus pääseda Jumala vihast ka sellises olukorras, mil inimliku otsustusvõime ülbusest on astunud Jumala vastu.

Milles see võimalus täpselt seisneb, loeme 1Kr 10:1–5: „Vennad, ma ei taha, et teil jääks teadmata, et kõik meie esiisad olid pilve all ja kõik läksid läbi mere ja kõik ristiti Moosesesse pilves ja meres, ja kõik sõid sama vaimulikku rooga ja kõik jõid sama vaimulikku jooki, sest nad jõid vaimulikust kaljust, mis saatis neid; see kalju oli aga Kristus. Kuid enamik neist ei olnud Jumalale meelepärased ning nad löödi maha kõrbes.“

Niisiis on võimalus pääseda Jumala viha alt uskuda sellesse abisse, mis tuleb Issandalt. Issand ei jäta inimest ialgi maha, isegi siis, kui inimene on Jumala vastu eksinud – mida igauks meist kindlasti on. Kui Issanda abisse uskuda ja tema poole kisendada, siis näitab ta ette tee, mis ületab tema ja inimese vahelise kuristiku. Ja see tee on Jeesus Kristus.

Nõnda on meie ja kõigi inimeste ülesanne leida oma elus Jeesus Kristus – see kalju, millel püsib meie pääste igavesse ellu; see vesi, mis meid igavese elu jaoks kosutab; see tee, mis meid igavese elu poole viib; see valgus, mis meie igavese elu teed nähtavaks teeb; see leib, mis meile igavese elu teel toitu annab; see tõde, mis meie meeled igavese elutee nägemiseks puhtana hoiab.

Kuidas seda teha? Ef 6:13–18 on öeldud: „Seepärast võtke kätte kõik Jumala sõjavarustus, et te suudaksite vastu panna kurjal päeval ja jääda püsima, kui te olete kõik teinud. Seiske nüüd ja teie niuded olgu võõratud tõega ja teil olgu seljas õiguse soomusrüü ja teie jalgades olgu valmidus minna kuulutama rõõmusõnumit rahust! Kõigepealt aga võtke kätte usukilp, millega te võite kustutada kõik kurja põlevad nooled! Võtke ka päästekiiver ja vaimumõõk, see on Jumala sõna! Ja palve ja anumisega palvetage igal ajal Vaimus ning selleks valvake kogu püsivusega ja eestpalvetega kõigi pühade eest.“

Tehkem nii ja me pääseme Jumala vihast, saame oma elus Jumalalt kõik vajaliku ja liigume vääramatult edasi igavese elu poole!

Aamen.